

SLOVENSKI NAROD.

Izbaja vsak dan, izven ponedeljke in dneve po praznicah, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za celo leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za celo leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za en mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. za mesec, 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština iznaša. — Za gospode učitelje na ljudskih šolah in za dijakove velja znižana cena in sicer: Za Ljubljano za četrt leta 2 gld. 50 kr., po pošti prejemati za četrt leta 3 gld. — Za oznanila se plačuje očetristopne petit-vrste 6 kr., če se oznanilo enkrat tiska, 5 kr., če se dvakrat in 4 kr. če se tri- ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo je v Ljubljani v Frane Kolmanovej hiši št. 3 „gledališka stolba“. Opravištvu, na katero naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. administrativne reči, je v „Narodni tiskarni“ v Kolmanovej hiši.

Pripravimo se na volilni boj!

Včeraj smo že mogli ob kratkem na prvem mestu svojega lista Slovincem povedati, da je naš kranjski deželni zbor razpuščen in pristaviti, kaj to pomenja. Kakor danes iz poročil vidimo, ukazano je ob jednem precej in nemudoma nove volitve narediti. Torej čaka nas na Kranjskem resen, oster volilni boj, katerega mora narodna naša domača stranka prevzeti, iz katerega moramo Slovenci za vsako ceno na konci zmagovalno iziti.

Okrajna glavarstva so gotovo že na tistem vse pripravila, vzela bode precej volilno delo v roke, in snovala volitve volilnih mož, ki bodo pri teh volitvah velevažne, in bodo vršile se brž in povsod. Na to se je treba po kmetih pripraviti, nikjer spati, ljudi opozoriti in sicer brez pomude!

Kako stojimo mi? Mirno in naravnost povemo: Ko bi se volitve vršile tako, kakor so se dozdaj vselej, potem se nemamo ničesar bati, potem mora narodna domača stranka tako sijajno zmagati, kakor je doslej vselej pri deželnih volitvah zmagovala.

Ali, možje narodni, doživeli smo nekaj takega, kakor so bile volitve v trgovinsko zbornico.

„Tiskovna svoboda“ nam prepoveduje o tem kolikaj več reči, obmolkniti moramo, pa vsak razumen in zveden Slovenec bode vedel, kaj — mislimo, in misli imajo še svobodo tudi še pri nas, pravijo.

Za to pa, ker imamo Slovenci nevesele izkušnje, ker se moramo bati raznih čudnih nenavadnih sredstev od nam na-

sprotne stranke, za to je treba, da se kliče: pozor! po vseh dolinah in vseh hribih stare naše slovenske Krájiné, kjer se bodo volilni možje volili.

Najbolj je treba, da se na kmetih pazi, pri volitvah volilnih mož.

Pripoveduje se nam namreč, da bodo naši nasprotniki (saj veste vsi, kje bodo rekrutirali svoje prve in glavne agitatorje, mi le povedati ne smemo, sicer nas konfiscirajo) — da bodo naši nasprotniki gledali pri prvotnih volitvah volilnih mož svoje ljudi voliti. Povsod bode prvotna volitev na nagloma prišla — samo da bi narodne kroge preiznenadila. Ne pozabimo trgovinskih volitev!

Za to pa je treba, da vsi narodnjaki po kmetih precej ljudstvo opozoré, kaj bode prišlo in kako se morajo ljudje obnašati, da morajo namreč hitro vsi voliti priti in za tega ali tega zanesljivega volilnega moža glasovati, in za nobenega drugega ne.

V tem smislu naj delajo vsi domoljubi, vsi, kateri le kje z ljudstvom v dotiko pridejo, zlasti duhovniki, narodni učitelji, omikani posestniki, trgovci, itd. Vsak, kdor nij neobčutljiv za čast našega naroda in naše dežele, — naj ne drži rok križem, naj se ne zanaša na druge, naj dela sam, kakor da bi največja nevarnost bila, ker varni res nijsmo, če močno ne delamo.

Prijateljem slovenske narodne stvari po deželi in po vsej domovini, kakor tudi našim sovražnikom pak bodi h koncu še povedano, da ide cela slovenska narodna stranka popolnem složna, brez vseh razpo-

rov mej nami, z brezpogojno disciplino in popolnim mejsobojnim sporazumom v volilni boj. In kakor smo se zjediniли vsi narodnjaki tu v središču, tako se bodo — trdno upamo — tudi drugod po deželi in složni ter delavni bode mo zmagali!

Vojska.

Ruski car osloboditelj pride, kakor je uže v našem listu poročano bilo, koncem tega meseca k aktivnej podunavske svoj vojski. Tačas bode vse pripravljeno in najbrž, da se glavno veliko delo, vojna priprava čez Dunav, začne v carjeve navzočnosti.

Iz Carigrada se oficijalno tudi od turške vlade potrjuje turška izguba Ardahana.

O azijske turške vojski piše turška služabnica na Dunaji „N. fr. Pr.“ sledeče spričevalo:

V malo urah se je posrečilo ruske vojski podvreči si trdnjavo (Ardahan), katero so Turki, boječi se vojske, uže davno začeli utrjevati in nastavljanje va-njo velikih novih topov; velika garnizija bi jo imela braniti. Da garnizija zapuša trdnjavo še pred sovražnikovim naskokom, da popuša izročene si kraje po kratkem streljanji, kaj takega se v zgodovini turških vojska dozdaj še nij čitalo. Dozdaj so Otomani trdovratno branili vsa trdna mesta in se za smrt niti nijso brigali. Obleganje Brajlova in Varne leta 1828, Silistrije in Karsa l. 1828, 1829 in 1854 so lepi izgledi pogumnega branjenja. Še le v tej vojski je turškim trdnjavskim vojakom stara slava izginila. Bajazid so izpraznili, ne da bi enkrat ustrelili, Ardahan pa so zapustili, ustrelivši nekaterekrat. Ta dva izgleda kažeta dovolj duha tur-

Listek.

Prizigalec.

(Roman, v angloškem spisala Miss M. Cummins, poslovenil J.)

Drugi del.

Enajsto poglavje.

(Dalje.)

Ko je na to opazil, da se je vsled njegove opombe roka, sloneča na njegove roki, tresla, oči doslej pazljivo ozirajoče se v njegove oči, pa so se hipoma pobesile ter se skrile pod dolgimi vejicami, nadaljeval je: „Vendar upajva, da se bode vam lice kmalu zopet tako veselo bliščalo, kot poprej. Sem vas bi ne smeli pripeljati. Catskil bi bil ugodnejši kraj vaše živje domišljiji in vašemu mislečemu duhu. Občutljivo srce naj se nikdar ne nastavlja vsem pušicam zlobnosti, zavidnosti in zlovoljnosti, katerih gotovo najde na tem prenapolnjenem zbirališču sebičnih, hudobnih in neusmiljenih ljudi.“

„O!“ vzkliknila je Jerica hipoma razumevši, da je gospod Filipis mislil, da jo je razžalilo kako zanemarjenje in da trpi zlo ranjenega ponosa vsled dejanske razžalitve, vi govorite britko; vsi gotovo nijso sebični, vsi nijso neprijazni.“

„Oh! vi ste mladi in polni dobrih nad. Zaupajte, komur morete in kolikor dolgo morete. Jaz ne upam nobenemu.“

„Nobenemu! Nij tedaj nobenega na svetu, katerega ljubite in mu zaupate?“

„Teško. Gotovo ne več kot eden. Komu pa bi zaupal?“

„Dobrim, čistim, v resnici velikim.“

„Kje pa se ti dobe? Kako naj bi jih izpoznal? Mlada prijateljica blaga! povem vam, da po mojih izkušnjah — in te so bile obile, jako obile — (in zaškril je z zobmi ter govoril jako grenko,) je tako imenovani, pošteni in odkritosrčni clovek le olikan hinavec, popolnem dovršen in vglajen grešnik. Da,“ nadaljeval je bolj nizkega glasa in vedno bolj razburjen, „spominjam se moža, častitljivega

moža, enega izmed vaših najprvih mož in celo člana cerkve, čegar trdosrčnost, krivičnost in neusmiljenost so storile moje življenje, kar je sedaj, puščavo, praznoto, da še slabejše, nego to; spominjam se tudi drugega nekega starega, surovega, nezmerne pomorščaka, kateremu je minol le redkoma dan, da ne bi bil po nepotrebnem izustil imena božjega; pa pri vsem tem je imel v globočini svojega srca kapljo tako čiste, neumazane kreposti, kot bi se ne dala izcediti iz duš deset tisoč olikanih sleparjev. Komu naj tedaj zaupam, dobrim, tako imenovanim pobožnim, ali pa nizkim, posvetnim in zavrženim ljudem?“

„Zaupajte blagosti, kjer je najdete,“ odvrnila je Jerica. „A zaupajte rajše vsem, nego nobenemu.“

„Vaš svet, vaša vera stavi ožje meje.“ „Ne imenujte tega moj svet, moja vera,“ rekla je Jerica. „Jaz ne poznam nobene take meje, ne poznam nobene vere razen vere svojega srca. Kristus je umrl za nas vse, in ker je le malo duš tako zelo pogreznjenih v grehe,

ških vojnih čet v Aziji. Mogoče je, da je porta svoje najboljše vojake v Evropi pridržala in le slab material v Armenijo poslala. Če je tako, je to velika napaka. Porta je morala vedeti, da prvi udarec pade v Aziji, vedeti je morala, da ima izid prvih bojov velik moralni učinek na duha vojske. Azijske vojne čete bodo kmalu zvedele, kaj se je zgodilo z Ardahanom in potlej Muktarjevimi vojakom ne bode ostalo veliko poguma, Kars je res dobro utrjen, pa kaj pomaga, če počni ruski top, pa se bode poveljnik zbal in vojakov se poloti divji strah. Da se to ne zgodi, je najboljšo sredstvo to, da se ardahanskemu poveljniku posveti se smodnikom, ker trdnjave še jeden dan niso držale. Muktar paša, kateremu vojna sreča tudi v Hercegovini ni bila posebno prijazna, pokazati bo moral železno strogost, ako hoče razrahlano disciplino v azijski vojski zopet utrditi.

Podrl se je rumunski most čez reko Aluto; deset tovornih železniških voz je padlo v vodo z lokomotivo vred. Pet železničarjev je mrtvih ostalo. Ruskemu vojnemu gibanju ne škoduje to podrtje nič, pravijo telegrami.

Iz Peterburga se poroča, da car ukazuje z ukazom od 19. t. m. da se še dve kozakiški diviziji osnuje. To dokazuje, da se Rusija še dalje bolj oborožuje.

Turški poveljnik ladij pred Suhum-kale je dobil ukaz, vse storiti, da se vname v Kakazu vpor domačih Abhazov proti Rusom.

Občni zbor dramatičnega društva

v Ljubljani 18. maja 1877.

Da se naše občinstvo mnogo zanima za velevažni naš dramatični zavod, bilo je jasno dokaz dokaj živahno udeleženo občnega zbora dramatičnega društva od strani ljubljanskih udov. Bilo je navzočih okoli trideset članov, in debate o preteklem in prihodnjem delovanju odborov bile so sem ter tja prav živahne.

Predsednik g. Murnik, kateremu je bilo za njegov večletni in veliki trud gledé društva izrečeno že mnogokrat vsestransko priznanje, pričel je zborovanje s pozdravom navzočih, ter na kratko orisal važnejše strani delovanja odstopujočega odbora. Prepustivši detail tajniku, omenil je vzlasti, da je društvo posebno zahvalo dolžno gg. prof. Wiesthalerju in Pleteršniku za trud njihov pri korekturah, in gg. Jeločniku in Ivančiču za požrtvovalnost njihovo pri predstavah, vzlasti pak

prvemu. Končal je predsednik svoj govor z gorko željo, da društvo tudi odsihmal premaga vse zapreke, ter raste in se krepi v prosope naše narodne dramatike. Zbor mu je hvaležno pritrtil. Potem poroča o delovanju odborov društveni tajnik, g. Kersnik:

„Na podlagi precej obilega materiala, kateri je bil preskrbel v lanskem letu odstopivši odbor, pričel je denes odstopivši svoje delovanje, ter je isto, kolikor so mnoge ovire in neugodne okoliščine dopuščale, končal s povoljno zavestjo, da je po svoji moči izpolnil izročeni mu nalog.“

Glediščne predstave, katere so zavzemale najbolj delavnost odborovo, pričele so se tudi letos stoprav 1. novembra 1876, in to glede obravnavanj s posameznimi igralnimi močmi s katerimi so se morali oziroma ne posebno sijajnega stanja društvenega v finančnem obziru skleniti dogovori le taki, da so ugajali zahtevanju sodelujočih in na drugi strani niso škodovali preobčutljivo društvu. Končale so se predstave koncem meseca aprila, in so prinašale, kolikor je bilo moč, dobrih novosti, na katere se je odbor v prvi vrsti oziral, in poleg njih nekoliko ponavljanj iz repertoarja prejšnjih let. Vseh skupaj je bilo 25 predstav.

Slovenske Talijske so pripravljene za letos 4. zvezki, obsegajoči skupaj 26—28 tiskanih pol. Dva zvezka sta že dotiskana, tretji, obsegajoč, kakor prva dva, vsak pa jedno samo večjo igro, ide sedaj v natis; in četrti, ki bode obsegal nekoliko manjših iger, gledé potreb manjših čitalniških odrov, bode sigurno dotiskan početkom meseca julija; tako da bode našel novi odbor v tem oziru vse pripravljeno.

Tudi letos je prirastlo društveni knjižnici več novih del, po večini prestav. Najznamenitejši v tem oziru bode sklep odborov, izdati prestavo Goethejevega Fausta.

Odbor je bil tako srečen, s pomočjo g. Peter Grazeleja dobiti že izdelano prestavo umrlega prof. Mandelca po bratu njegovem, g. kaplanu Antonu Mandelcu. G. Levstik in g. J. Cimperman pak sta se radovoljno poprijela poprave onega dela, in upati smemo, da bode Faust kmalu v slovenskem jeziku zagledal beli dan.

Vsem gospodom, ki so k tem pomagali in še pomagajo, pa gre posebna zahvala.

Garderoba se je po darilih pomnože-

vala in tudi tu naj bode ponovljena vsem dočim darovalcem gorka zahvala.

Družabnikov je letos nekoliko prirastlo, kakor bode iz tiskanega imenika razvidno. Častni udje so 3, ustanovnikov pak je 27.

Engažiranih igralnih močij je bilo letos 6 in kapelnik. Drugi pak so igrali proti nagradi. Nekoliko jih je sodelovalo brezplačno in mej temi velja posebno g. Juvančiču in Jeločniku, vzlasti zadnjemu za njegovo vsestransko požrtvovalnost, iskrena zahvala.

V prvi vrsti pak izpolnjuje odbor prijetno dolžnost, ako se zahvaljuje slavnemu deželnemu zboru vojvodine kranjske za zdatno subvencijo, katerej je letos prirastel še posebej dovoljeni znesek za prodane deželne lože. Tu je prejelo društvo osmi del cele svote v znesku 171 gld. 62½ kr. in namjščino za lože pri lastnih predstavah v znesku 80 gld torej 251 gld. 61½ kr. poleg subvencije. Brez te zdatne pomoči bi odbor sigurno ne bil mogel ustreči željam in zadositi trjatkam, ki se izrekajo in stavljajo do njega.

Po kegljanji v čitalnici in pri „Kroni“, katero je bilo osnovano društvu na korist je prejelo ono 130 gld. in 80 gld., za kar se tudi tu izreka gorka zahvala.

Dramatična šola pod vodstvom odborovim, na katerej sta bila umestena 2 učitelja in ena učiteljica se stalno plačo, vse boljše moči dram. društva, je kazala posebno gledé učenk dober uspeh in napredek, in mogoče je bilo tu in tam porabiti omenjene učenke že pri javnih predstavah. Upati je, da bode tudi odslej vrlo na redovala ter privabila in pripravila društvu nekoliko dobrih novih moči, ki so pogoj daljnega vzrastka vsacega dramatičnemu enacega društva. Odbor društveni je imel v minolem letu 21 sej.

Pogled v notranjo delavnost društveno, bi učil lahko vsacega, da si društvo, akoravno ima premagati mnogo zaprek in težav, lahko varuje svoj obstanek, ki je za nas Slovence velike kulturne in politične važnosti, ako mu pride na pomoč tudi dejansko podpiranje in to vzlasti od strani vnanjih udov. In tako odbor tudi lahko z isto besedo konča poročilo o svojem delovanju, s katero je končal lanski odbor: Treba je, da se osigura, zagotovi obstanek društva, da ne bodo enake skrbi ovirale in nemogoče storile delovanje za notranji razvoj in prosope. (Konec prih.)

da ne bi bili ohranili kreposti in resnice, — kdo bi smel reči, kolikim bode nazadnje še zasvetila luč, s katero bodo našli pot v nebesa?“

„Vi ste pač blago dete in polna upanja in krščanske ljubezni,“ rekel je gospod Filip, pritisnivši njene roko na svojo stran. Skušal bodem in zaupal na vas. A glejte, naši prijatelji so se vrnili iz koncerta, idiva noter k njim.“

Imeli so krasni večer. Alboni je prekosila samo sebe in žal jim je bilo, da niso bili Jerice ž njimi. „A morebiti,“ zašepetala je Neta „ste se doma še bolje razveseljevali.“ Skoro žal jej je bilo, predno je bila besede izustila; kajti Jerica, neskrbno se držeča roke gospoda Filipsa, se je videla tako nedolžna, ter celo nij bila niti v zadregi, niti zmešana, da je njeno vedenje stavilo Netine slutnje na laž.“

„Gospica Klintonova je bila tam,“ nadaljevala je Neta, „ter je bila zala. Imela je krog sebe polno gospodov. Kaj pa vi niste

opazili,“ in obrnila se je k gospodu Petrancourt, „ker se je enemu tako zelo sladkala, da se čudim, kako da nij drugim vpadlo srce? Menim visokega, zalega mladega gospoda, ki jej pomagal v predvežji in kmalu potem šel ven. Udajala se mu je ves čas, dokler je bil navzoč.“

„Bil je oni, kaj ne,“ vprašala je Helena, „ki je pozneje proti koncu koncerta prišel noter ter nekaj minut tam stal na steno naslonjen?“

„Da,“ odgovorila je Neta; „a čakal je le, da je izpela Alboni, potem se je približal gospici Klintonovi, naslonil se je k njej ter jej pošepetal par besed na uho. Na to je vstala, zapustila svoj sedež ter otšla v največjo nevoljo drugim gospodom. Videla sem jih iti mimo okna, pri katerem smo sedeli; šla sta skup skozi vrt.“

„Da, ravno med lepim kosom iz Lucije (Lammermoorove),“ rekla je Helena. „Kako sta mogla vendar otiti?“

„O, nij čudno v teh razmerah,“ rekel je gospod Petrancourt, „če gospica Klintonova se rajši spreha z gospodom Sullivanom, nego bi poslušala najboljšo godbo na svetu.“

„Kako to?“ prашala je Neta. „Kaj je tako prijeten? Kaj je morebiti njen izvoljen ljubimec?“

„Misli bi, da o tem nij dvomiti,“ odgovoril je gospod Petrancourt. „Zdi se mi, da v obče mislijo na zaročbo. Spomladi je bil ž njimi v Parizu in vsi so prišli s tistim parobrodom domov. Vsak ve, da tega presrečno želi gospod Klinton in gospica Klintonova nikakor ne skriva, da ga ima posebno rada.“

„O gotovo,“ pristavila je gospa Petrancourtova. „Dogovorjena reč je uže. Denes večer sem slišala tri ali štiri ljudi o tem govoriti.“

Kako pa se je godilo z Jerico ves ta čas? Ali je mogla Jerica, ki je šest let gojila najdražjo misel, da je Viljemu prav vse in bode tudi ostala, ali je mogla mirna ostati poleg in

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 24. maja.

Iz **Dunaja** se ometuje, da bi bil pred prazniki kakov velik posvet zaradi vojske, zlasti se **Tisze** nij povpraševalo za njegovo mnenje, katero na Dunaji nij tako važno, kakor ogerški listi mislijo. Za zdaj se nij še nič spremenilo in prav brž se še tudi nič ne bo, pravijo.

Hrvatski sabor se ima kmalu sniti, ker se razide ogerški. Da li bo kakovo odločno besedo rekel ob pravem času, kakoršen je sedaj — dvomiti bi smeli po dosedanjosti sodéti.

Vnanje države.

Ruski poslanik na Dunaji Novikov je dobil tri tedne odpusta in pojde k carju, ki pride te dni v Rumunijo. „N. Fr. Pr.“ poroča, da se Novikov ne vrne več na svoje mesto. Prav bi bilo. On je čuden Rus in še slabši Slovan bil.

Veliko vprašanje je, ali bode **Srbija** tudi vojno zopet začela ali ne. Vsi pravi Srbi so za to. Ali Rusija bode odgovarjala, in sicer Avstriji (t. j. magjarskemu diplomatu) za ljubo. Sicer mi ne moremo razumeti, kaj bi srbska akcija mogla škoditi avstrijskim resničnim interesom. Cela stvar se bode stoprav razvila in Bog zna, kako rešila.

Telegrami iz Londona poročajo iz **Aten**, da žuga vojska mej Grško in Turško vzplamteti, če prav si angleška vlada vse prizadeva, Grke zadržavati. Isto se poroča preko Pariza. Iz Aten naravnost pak pripoveduje telegram, da sta Deligiorgis in Komunduros, glavnih strank voditelja, zjedini se in skup v jedno ministerstvo stopila.

Italijanski narodni časopisi so močno vznemirjeni vsled dogodkov na Francoskem. Oni menijo, da izprememba vlade na Francoskem pomeni sovraštvo do zedinjene Italije!

Vendar najnovejši telegram iz Rima poroča, da je italijanska vlada v parlamentu odgovorila na nekovo dotično interpelacijo, da prijateljske razmere mej Italijo in Francosko vsled zadnjih dogodkov na Francoskem nijso nič izpremenile se.

Knez **Bismark** je bil te dni prišel zopet v Berlin in je imel daljši razgovor s cesarjem Vilhelmom. Menilo se je, da so ga dogodki v Parizu, izpremembe pri vladi na Francoskem, prignale v Berlin, ali to ométejo berlinski oficijozni listi, češ, da je uže prej nameraval ob tem času v Berlin priti in se le napravlja na pot v Kisingen.

Dopisi.

Iz Varaždina 23. maja [Izv. dop.]

Slavljenje zastave pevskega društva „Vila“ v

poslušati, da so tako določili z njim ter ga drugej prisvojili.

Stala je tu, a zavedala se nij, ker vrtilo se jej je po glavi. Zgrudila se bi bila, ko bi je ne bil krepko podpiral gospod Filip, ki jo je držal za roko tako močno, da če ravno je sam čutil, drugi vendar nijso videli, kako se je tresla. Razen njega k sreči nij nikdar mislil, da bi je pogledal v blede lice. Ker je stala ravno v senci, zapazil je le on njeno razburjenost, krčevito izstopajoče oči, odprte otrple ustne in lice blede kot smrt.

Tu je stala in srce jej je tolklo, kot težka tromba. Zdelo se jej je, da se jej strašno sanja, pa poslušala je pazljivo, slišala in razumela vsako besedo. Govoriti bi ne bila mogla ali se ganiti z mesta, ko bi jej bilo šlo tudi za življenje; trenotek pozneje bi bila skoro izdala svojo razburjenost, ki jo je skoro vznemirjala. A gospod Filip je delal in govoril za njo; tako jej nij bilo treba razodeti

Varaždinu vršilo se je 21. in 22. maja sijajno. Velik del hrvatske inteligence zbral se je bin-konštne praznike v Varaždinu, v skrajnem mestu Hrvatske proti ogerskej deželi. Celih 12 pevskih društev, Sokol iz Zagreba in iz Ljubljane, zastopniki in deputacije raznih družba, zavodov, časopisja, šol, in na tisoče ljudstva praznovalo je slavnost posvečenja zastave „Vile“. Vreme je nij kazilo. Veliki program se je vršil mirno, redno, sijajno. Vtis slavnosti je bil velikanski in — slavjanski. Pri koncertu je pelo zbora: „Savezna pjesma“ i „Dolazak Hrvata“ 250 pevcev. Voditelj bil je „Eisenhut“. Slavni Krežma godel je čarobno koncert E-mol od Mendelssohn-Barth.

Pri glavnem banketu se je udeležilo nad 300 osob. Govori so bili navdušeni. Deputacija Ljubljanskih čitalničnih slovenskih pevcev in Sokola je bila posebno prijazno sprejemana in pogostovana. Komité slavnosti, vsa društva hrvatskih mest, gospoda in narod, vsi so odlikovali slovenski kvartet in so izraževali vroče simpatije do Slovencev, „planinskih Hrvatov“ — kakor jih radi imenujejo po starčevičevsko v šali, odkar je „Slovenski Narod“ enkrat rekel, da Slovenci nemamo nič zoper to imenovanje. (A rekel je tudi, naj Hrvatje tako slovansko politiko tirajo, da se nam bode kedaj mogoče zjediniti. Ur.)

Iz Spljeta v Dalmaciji 20. maja.

[Izvirni dopis.] Bilo je deževno a prav gorko jutro 29. p. m., ko se je napotil 19. lovski bataljon iz jako nezdrave doline, po katerej se razteka reka Neretva, napolnena s kostjaki turških mul in z drugo nesnago, iz Metkoviča v Spljet. — Akoravno je bilo dosta bolnih vojakov, kateri so se peljali na malej ladiji po Neretvi mimo forta Opusa v Spljet, vendar je večina vojakov peš marširala, čeravno je marsikatega še po noči tresla mrzlina.

Ob štirih zjutraj smo stali vsi na trgu in trobentač zatrobi molitev, za trombo oglašili so se možnarji, katerih pok je vzbudil gotovo kakega turškega askerja v bližnjem, komaj 300 korakov oddaljenem logarji. Zastave so vihrale po hišah, ljudje so pa bili vsi okolo vojakov, roke jim podajali, poljubovali jih itd. Ali vse veselje je kmalu minulo, ker kmalu je iz močnega grla zadonela beseda: marš, in mej prebivalci, kateri so še se solznimi očmi mило gledali za nami, zapeli smo: „Slovenski smo fantje“ in odrinili smo po glavnej cesti proti Kleku. Župan, pop in več dru-

slabosti, katere se bi bilo vstrašilo njeno mehko in občutljivo srce.

„Gospod Sullivan!“ rekel je. „Oh, kaj lep mož; poznam ga. Gospica Jerica! povedati vam moram neko dogodbicco o tem mladem gospodu;“ in peljavši jo v predvežje, kjer sta hodila gori in doli, ko sta zadela na družbo, vračajočo se od koncerta, storil je, kot bi se hotela dalje sprehajati. A pri tem sprehodu je hodil sam gospod Filip, Jerico je moral prav po besedi nositi na roki, dokler se nij družba izgubila v družbino sobano; sedaj je bil sam s svojo spremljevalko v tem delu predvežja.

Do tje je nadaljeval svojo povest; prišel je tako daleč, da je pripovedoval, kako sta on in gospod Sullivan pred nekoliko leti skup potovala prek Arabske puščave, kjer mu je zadnji storil veliko dobroto ter ga rešil sile potujočega beduinskega razroda, ki ga je bil nenadoma napadel. Tu je opazil, da je nij mogel nikdo več zaslediti in brez premisleka

zih je jahalo na konjih pred nami, ali kmalu so izginili za ovinki in za gorami. Ob 10. uri dojdemo v zadnje avstrijsko selo. Tu so nas zopet čakali župan, pop in več drugih iz Metkovič, in zadnje pot so nas pogostili z dobrim vincem pri cesti, katera je bila na obeh straneh obdana z zastavami. Ko smo se malo okrepčali, šli smo zopet naprej in smo si voščili: „Z Bogom bratce.“

Ko gremo še nekaj sto korakov vedno navzgor, zagledali smo velik kamen pri cesti, na katerem stoji zapisano: „Confino Turco à Klek“, in kmalu smo videli Klek, ali hočem reči pogorišče Kleka; videli smo grobove hercegovinskih padlih vstašev, hišo, pri kateri — kakor nam je kazal Dalmatinec — je padlo nad sto junaških vstašev in videli več drugih zanimivih rečij.

Deževno vreme je prouzročilo, da je mnogo naših vojakov imelo mrzlino, in so ležali ob cesti, dokler so došle mule in jih odnesle naprej. Ob 2. uri smo došli v Imotico, tam smo ostali čez noč, in drugo jutro smo šli v Slano, na potu smo pa uže srečali vojake od 33. tudi slovenskega bataljona in voščili smo si slovensko „dobro jutro“; ti so šli v Noviput.

Namesto nas je došla v Metkovič 1. kompanija od 7. bataljona, drugi so pa ostali v Novem selu, Vrgorcu in Slivnu.

Ko smo došli v Slano, so nas zopet dobro sprejeli gostoljubni Dalmatinci. 1. maja zjutraj smo se vkrcali v parobrod „Avstrija“ in na večer smo se pripeljali v Spljet, in šli v kasarne ter odložili težke telečnjake.

V Spljetu pa tudi hudo po italijanskem diši, pa vendar večina je slovanska, in prebivalci so veseli, da imajo vojake, ki umejo govoriti slavjansko in ki radi pijejo vince, kakor Slovenci. F. M.

Domače stvari.

— (Prehod državnih poslancev v Trst) se predvčeranjem tu v Ljubljani od strani oblastnij nij tako odlikoval, kakor so nameravali, ker je vlak tu ostal le 6 minut. Vendar je bilo nekaj radovednih ljubljanskih gospodov na kolodvoru navzočnih. Vozilo se je v 8. vozeh I. reda 110 poslancev, mej temi tudi Slovenca Pfeifer in Nabergoj. Tudi več novinarjev je bilo. Ob polu devetih je vlak v Trst prišel, kjer zdaj dvoré in razkazujejo Tržačanje svoje vidovrednosti in svoje potrebe.

je nehal pripovedovati ter jo je brez vseh ovinkov in priklonov posadil na bližnji naslonjač.

„Posedite tukaj,“ rekel je, „da grem noter in vam prinesem kozarec vode.“ Potem jo je pogrnil s svojim plaščem ter je nagloma otšel.

O, kako hvaležna mu je bila Jerica v srci, da jo je nalašč zapustil ter jej dal čas, opomoči se! Bilo je najpametnejše, kar je mogel storiti in najprijaznejše. Vedel je, da ne bode omedlela, in vedel, da se bode kmalu opomogla, ko bi bila sama. Morebiti bode celo mislila, da je celo on zapazil le polovico njene razdraženosti in da njenih uzrokov prav nič ne pozna. Bil je le nekoliko minut proč in ko se je vrnil, bila je popolnem vmirjena. Okusila je vodo, a silil je nij, da bi jo pila, ker je vedel, da je nij potrebna.

„Zadržaval sem vas predolgo zunaj,“ rekel je; „pojdiva, boljše storite, da greste noter.“ (Dalje priht.)

— (Grofica Auerspergovka,) o katere poskušanjem samoumoru smo nedavno poročali, je včeraj popoldne v Ljubljani o pol treh umrla vsled strelne rane.

— (Surovost.) Poroča se nam: Včeraj o pol enajstih je nek fakin tukajšnjega cirkusa peljal dva konja za staro kmetsko žensko; ko jo dobiti, se ne zmeni za njo in eden konj jo podere, gre čez njo in jo pohodi na levej roci in na glavi.

— (V potojnsko jamo) je prišlo binokostni ponedeljek 5 do 6000 oseb iz vseh evropskih dežel, iz Ljubljane samo 500, iz Dunaja 1000. Južna železnica je pripeljala iz Ljubljane 1200, iz Trsta 700, iz Kormina 450, iz Reke 250 obiskalcev.

— (Kanonično obiskovanje) se bode vršilo: 18. junija v Črnomvrhu pri Polhovem gradu in Lučinah; 19. v Št. Joštu in na Vrhu; 20. v Rovtahu in Zavracu; 21. na Vojskem; 22. v Idriji; 23. v Spodnji Idriji in Ledinah; 24. v Žireh; 25. v Črnem vrhu pri Idriji in Godoviču; 26. junija v Hotederšici.

— (Duhovenske izpremembe) v ljubljanske škofiji: Župniki so postali gg. Loren Urbanija v Mirni, Peter Mohar v Dragatušu, Karl Lapajne v Zlatem polju, kjer je dosedaj bil za administratorja. Fari Ambrus in Leskoviča v loški dekaniji ste razpisani 1. maja. Val. Lah šel je za kaplana v Dol.

— (Romarji.) Iz Trsta se poroča, da je Lloydov parobrod „Stambul“ iz Trsta do Benedek peljal 22. t. m. 300 romarjev, ki gredo potem dalje v Rim.

— (Ubit.) Na župana iz Vitaj pri Celju je 17. t. m. palo drevo, in ga je takoj do smrti potlačilo.

— (Seja ljubljanskega mestnega odbora 18. maja) udeležilo se je z županom 22 odbornikov. Župan naznani, da je cesar njegovo izvolitev za župana ljubljanskega potrdil in da se bode slovesna prisega njegova vršila v sredo 23. t. m. Prestopivši na dnevni red se hčeri umrlega magistratnega tajnika Vidica tudi za letos še dovoli dosedanja podpora 40 gld. — Zblaznelemu mestnemu policaju J. Strnišu se dovoli 350 gold. letne pokojnine. — Franc Jožefova ustanova se po predlogu gospoda Horaka podeli realcu III. razreda Schafferju. — Za šolo rokodelskih učencev se dovoli dosedanja podpora 200 gl., drugih 200 gold. daje kupčijska zbornica, 260 gold. pa deželni odbor. — Gospodoma Kancu in Majerju se povrne vžitinski davek, ki sta ga plačala od špirita, katerega sta porabila za pripravo jesiha, in sicer prvemu 600 gld., drugemu pa 300 gld. — Zarad sena, ki ga je za vojaštvo nakupil župan, ne da bi bil to reč prej naznanil mestnim odbornikom, vname se živahna razprava, katere se udeležijo Regali, Schrey, Lasnik, Doberlet, Ahačič, Petričič, Dreio, Schaffer in Klun. Narodni odborniki poudarjajo, da sila nij bila tako velika, da bi župan ne bil mogel sklicati mestnega odbora, ker ga je prej večkrat nenadoma sklical še zarad bolj malenkostnih reči; večina pa zlasti poudarja, da bi bilo seno veliko dražji, če bi se bilo vedelo, da ga mesto mora kupiti in pripravljeno imeti, če bi se začela vojska naša zbirati. Pri glasovanju je večina potrdila ravnanje županovo. — Hiša št. 2 v Trnovem, za katero nek kupec ponuja 2300 gld. in neki drugi 2400 gld., se bode na javni dražbi prodala, in 2000 gld. kupne cene se bode obrnilo za to, da se vrmeta hranilnici na račun tistih

denarjev, ki jih mesto hranilnici dolžuje. — Za Kurjo vas se sklenejo omisliti tudi nove hišne številke, ki jih bo g. Nolli izdelal po 20 kr. Pritožba nekega posestnika, ki je proti stavbenemu redu napravil streho na svojem kegljišči in od magistrata dobil povelje jo prenarediti, se zavrže.

Za tem sledi več interpelacij. G. Regali vpraša: 1. zakaj se mestna dela ne oddajajo po javni ponudbi, ampak izročujejo vedno le istim ljudem? Župan obljubi na to odgovoriti prihodnjič. 2. Zakaj se ne razpiše zidanje kanala na šentpeterskem predmestju, pa v Krakovem in Trnovem? Župan odgovori, da se je delo na šentpeterskem predmestju zavleklo, ker se je priporočil za tlak novemu kanalu namesto opeke ali kamenja cement, ki je bolji in ceneji. Ko strokovnjaki reč ogledajo, se bode delo pričelo. Načrti kanalov v Krakovem in Trnovem pa še nijso dovršeni. 3. Zakaj se brez vednosti mestnega odbora sekajo jagnjedi po močvirju? Župan odgovori, da to je reč mestnega ekonomu, kateremu je uže zdavnej bilo dovoljeno posekati in po javni dražbi prodati dorasla drevesa, ki cesti zarad visočine škodujejo in se v njih goji mnogo mrčesa. To se je tudi zdaj zgodilo.

G. Goršič vpraša, zakaj se ne počisti krakovski nasip? Župan odgovarja, da se je polovica uže počistila, polovica se pa bo tedaj, ko se bo zidal novi most čez Gradaščo. Po „Slov.“

Razne vesti.

* (Samoumor.) Na Dunaji je iz svojega stanovanja skočila na tla udova bankinega direktorja Bauerja in je takoj mrtva obležala. Samomorilka je bila večkrat blazna in takrat si je domišljala, da bode samega siromaštva konec vzela, akopram je imela 6000 gld. penzije na leto in lepo premoženje. Stara je bila 61 let.

* (Skrival) se je od leta 1874 v Trstu nek trgovec, ki je bil obsojen zaradi goljufije na pet let ječe. Končno ga je nek policaj dobil v stanovanju.

* (Star ženin.) 15. t. m. je v vasi Čeh pri Olomucu stal 80 leten stari pred altarjem kot ženin. Njegova nevesta je stara 30 let. Mož je uže praded.

* (Povodenj) žuga mestu Aradu na Ogerskem. 21. t. m. se od tam piše, da reka Maroš vedno raste in mesto bode kmalu v vodi. Zadnje poročilo pa javlja, da je uže.

* (Kako mora biti lepo skupaj umreti.) V Bajraju sta se 15. t. m. mlad častnik baron Ebner pa lepa gospica Dreksler z revolverjem usmrtila.

* (Turška navada.) Turški sultan mora takoj, kadar na prestol sede, začeti prepisavati koran, to je mohamedansko sveto pismo, katero se mu na rakev položi, kadar umrje. Abdul Aziz, kateremu so Turki goitane prestigili, svojega korana nij popolnem spisal, znoreli Murad V. ga je še le začel, sedanjí sultan Abdul Hamid pa ga je spisal stoprav osmi del, ker piše zunaj petka samo vsak dan pol ure. Če se mož ne bo pohitel, bo moral morebiti tam v Aziji kje pisati dalje.

Ulica.

23. maja:

Pri Slonu: Stagoj iz Trbovlja. — Suhadobnik iz Kočevja. — Mandile iz Podkrima. — Novak iz Stajerskega.

Pri Malici: Junkerman iz Dunaja. — Plesche iz Prage. — Kozlik iz Dunaja. — Mali iz Beljaka. — pl. Behaghel iz Gradca. — Oblak iz Dunaja

Dunajska borza 24. maja

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Enotni drž. dolg v bankovcih	58 gld	25 kr
Enotni drž. dolg v srebru	64	15
Zlata renta	70	2
1860 drž. posojilo	107	80

Akcije narodne banke	768	—	—
Kreditne akcije	134	—	—
London	129	—	—
Napol.	10	34	—
C. k. cekini	6	14	—
Srebro	113	—	—
Državne marke	70	25	—

Zahvala.

Za obilo udeležbo pri pogrebu našega prezgodaj umrlega očeta, oziroma soproga

Matevža Skrla,

posebno gg. pevcem, izrekajo prisrčno zahvalo (134) **Žalujoči ostali.**

V Sabočevem 20. maja 1877.

sem bolnim moč in zdravje brez leka in brez stroškov po izvrstni

Revalesscière du Barry

v Londonu.

30 let uže je nij bolezní, ki bi je ne bila ozdravila ta prijetna zdravilna hrana, pri odraslih in otrocih brez medicin in stroškov; zdravi vse bolezni v želodcu, na živcih, dalje prsne, i na jetrah; žleze i naduho, bolečine v ledvicah, jetiko, kašelj, neprobavljene, zaprtje, prehlajenje, nespanje, slabosti, zlato žloto, vodenico, mrzlico, vrtoglavje, silenje krvi v glavo, šumenje v ušesih, slabosti in blevanje pri nosečih, ožornost, diabet, trganje, shujšanje, bledičico in predajenje; posebno se priporoča za dojenke in je boljše nego dojnično mleko. — Izkaz iz mej 80.000 spričeval zdravilnih, brez vsake medicine, mej njimi spričevala profesorja Dr. Wurzerja, g. F. V. Beneka, pravega profesorja medicine na vseučilišču v Mariboru, zdravilnega svetnika Dr. Angelsteina, Dr. Shorelanda, Mr. Campbella, prof. Dr. Dédé, Dr. Uré, grofinje Castle Stuart, Markize de Brehan a mnogo drugih imenitnih oseb, se razpošiljava na posebno zahtevanje zastoj.

Kratki izkaz iz 80.000 spričevalov.

Spričevalo št. 73.670.

Spričevalo zdravilnega svetnika Dr. Wurzerja.

Bonn, 10. jul. 1852.

Revalesscière Du Barry v mnogih slučajih nagradi vsa zdravila. Posebno koristna je pri dristi in grizi, dalje pri sesalnih in obstajnih boleznih a t. d. pri kamnju, pri prisadljivem a bolehnem draženju v sečni cevi, zaprtju, pri bolehnem bodežu v obistih i. mehurju, trganje v mehurju i. t. d. — Najbolje in neprecenljivo sredstvo ne samo pri vrstnih in pravih boleznih, ampak tudi pri pljučnici in sušenju v grlu. (L. S.) Rud. Wurzer, zdravilni svetovalec in člen mnogo učenih družtev.

Winchester, Angleško, 3. decembra 1842.

Vaša izvrstna Revalesscière je ozdravila večletna nevarnostne prikazni, trebušnih bolezni, zaprtja, bolne čutnice in vodenico. Prepričan sem se sam gledé vsega zdravila, ter vas toplo vsakemu priporočam.

James Shoreland, ranocelnik, 96. polka.

Izkušnja tajnega sanitetnega svetovalca gosp.

Dr. Angelsteina.

Berolin, 6. maja 1856.

Ponavljaje izrekam gledé Revalesscière du Barry vsotrasnako, najbolje spričevalo.

Dr. Angelstein, tajni sanit. svetovalec.

Spričevalo št. 76.921.

Obergimpenn, (Badensko), 22. aprila 1872.

Moj pacient, ki je uže bolehal 8 tednov za strašnimi bolečinami vnetic jeter, ter ničesar použiti nij mogel, je vsled rabe Vaše Revalesscière du Barry popolnoma zdrav.

Viljem Burkart, ranocelnik.

Spričevalo št. 72.618.

La Roche sur Yon, 30. julija 1868.

Vaša Revalesscière ozdravila me je popolnem strašnih želodčnih in čutnicnih boleznij, katere so me deset let mučile.

(Gospa) Armanda Prevost, posestnica.

Revalesscière je 4krat tečnejša, nego meso, ter se pri odraslih in otrocih prihrani 50krat več na čem, ko pri zdravilih.

V pichastih pušicah po pol funta 1 gold. 50 kr., t. ant 2 gold. 50 kr., 2 funta 4 gold. 50 kr., 5 funtov 10 gold., 12 funtov 20 gold., 24 funtov 36 gold.

Revalesscière-Biscuiten v pušicah in Revalesscière-Chocolatée v prahu 12 tas 1 gld. 50 kr., 24 tas 2 gl.

„40 tas 4 gl. 50 kr., v prahu na 120 tas 10 gl. — Dajanje: Dr. Barry & Comp. na Dunaji, Wall-Ischegasse št. 8, kakor v vseh mestih pri dobrih

karjih in specerijah trgovcih; tudi razpošilja dajanje na vse kraje po poštah in nakaznicah ali poseljih. V Ljubljani Ed. Ehrh, J. Svoboda, lekar pri „zlatem oriu“, v Reki pri lekarju J. Prokamu, v Celovcu pri lekarju Birnsacherju, v Spiljetu pri lekarju Aljinoviču, v Trstu pri lekarju Jakobu Seiravalo, pri drogeristu P. Rocca i. J. Hirsch, v Zadru pri Androviču. (101)